

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1276/2022
23.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Илије Лончара, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.413/22 од 26.05.2022.године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.688/22 од 08.09.2022.године, у седници већа одржаној дана 23. новембра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Илије Лончара, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.413/22 од 26.05.2022.године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.688/22 од 08.09.2022.године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.413/22 од 26.05.2022.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4.ЗКП, оштећена ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парницу, а на основу члана 264. став 4.ЗКП, окривљени АА је ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка и паушала суду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.688/22 од 08.09.2022.године, потврђена је пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.413/22 од 26.05.2022.године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА–адвокат Илија Лончар, због повреде закона из

члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривична дела описана под тачкама 1),2),3),4) и б) оптужног предлога и у складу са тим донети правилну одлуку о висини казне према окривљеном.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да се пресуда заснива на доказу на ком се не може заснивати а очигледно је да без тог доказа пресуда не би била ни донета и то на записнику о саслушању осумњиченог сачињеном у ПС Раковица КУ 19324/14 од 29.10.2014.године, којом приликом је окривљени у присуству браниоца по службеној дужности признао извршење свих кривичних дела која су му стављена на терет. По ставу браниоца, наведени записник је незаконит зато што је бранилац по службеној дужности, адвокат Драгиша Вукашиновић спорном приликом поступао упркос Одлуци скупштине адвокатске коморе Србије од 13.09.2014.године о обустави рада адвоката на територији Републике Србије која је отпочела дана 17.09.2014.године и трајала све до 26.01.2015.године и за које време ниједан адвокат на територији Републике Србије није могао поступати у било ком поступку. По оцени браниоца, на овај начин је повређена одредба члана 241. став 2. тачка 9) Статута адвокатске коморе Србије, којом је прописано да је тежа повреда дужности адвоката неизвршење и непоступање по одлукама органа коморе а наведено је суд морао довести у везу са исказом окривљеног на главном претресу у делу у ком је навео да је признао извршење кривичног дела јер му је тако саветовао управо бранилац по службеној дужности, као и да је такво признање у супротности са другим доказима изведеним током поступка, услед чега се пресуда темељи на доказу на којем се не може заснивати сходно члану 16.ЗКП.

Исти наводи захтева били су истакнути и у жалби браниоца окривљеног АА, те били предмет разматрања Апелационог суда у Београду, који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.413/22 од 26.05.2022.године и оцењени су као неосновани, о чему је другостепени суд на страни 2. став 8. своје одлуке Кж1 бр.688/22 од 08.09.2022.године изнео јасне и довољне разлоге, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП прописано је да се „судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или

општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа“. Са тим у вези, Врховни касациони суд налази да Одлука скупштине адвокатске коморе нема својства и значај законских прописа наведених у члану 16.став 1.ЗКП и утолико прибављање спорног доказа као и доказ сам по себи се не може из разлога наведених у захтеву за заштиту законитости оценити као недозвољен доказ.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Илије Лончара, одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић